
Robert Homir

Kosmická ruleta

Nepříjemná pravda o životě a smrti

*Tebe se to taky týká
Tebe to také nemine!*

Třetí cesta poznání

Publikace autora:

Šokující pravda a UFO, 2003, 180 stran

Šokující pravda o člověku a Bohu, 2004, 175 stran

Šokující myšlenky slavných I., 2005, 186 stran

Šokující myšlenky slavných II., 2006, 172 stran

Bůh je ateista, 2007, 160 stran

© Robert Homir: **Kosmická ruleta**

Eko-konzult, Bratislava, 2008

Vydanie prvé

Tlač Arimes Bratislava

ISBN 978-80-8079-090-5

9 788080 790905

PROLOG

Musíme stále hledat nové pohledy na svět, které vycházejí z toho, co je o něm známo. Které však s tím, co je o něm známo nebudou v mnohém souhlasit. Ovšem i v tom nesouhlasu musí být v souladu s přírodou. Podaří-li se vám najít nový pohled, který je v souladu se známými a prokázanými fakty, avšak na jejich základě vytváří nový obraz světa, který je logicky i racionálně obhajitelný, potom jste učinili velký objev.

R. P. Feynmann, amer. fyzik

V historii vědy jsou rozhodující ty chvíle, kdy jsme nuceni revidovat základní vědecké koncepce.

P. L. Kapica, sovět. fyzik

Každé náboženství přesvědčuje „své“ věřící, že právě ono je to pravé a od boha dané, zvěstované a k bohu všechny vedoucí. Zatímco všechna ostatní náboženství jsou falešná, kacířská, bludná a zavržená.

Každé náboženství tak vychovává zaujaté, duchem nesvobodné „věřící“, kteří všechny jinak smýšlející buď litují, nebo odsuzují, zavrhují a opovrhují jimi s pocity vlastní vyvolenosti.

R. Homir, laic. filozof

Účelem následujících myšlenek není vytváření nových dogmat a nezpochybnitelných pravd.

Naopak, jsou vyslovovány proto, aby si čtenář uvědomoval relativitu platnosti všech dosavadních vědomostí a poznatků.

Celé dějiny lidstva jsou spojovány s poznáváním přírody, vesmíru i života a s hledáním příčin a podstaty toho všeho.

Na každém stupni či úrovni tohoto hledání byla vždycky i úporná snaha vytvářet z dílčích poznatků ucelené závěry a vševysvětlující teorie. Kterážto snaha byla vždycky jen příčinou pro vyslovování mnoha nesmyslných omylů, vydávaných ovšem za „nezpochybnitelná moudra“ uznávaných myslitelů, či za „svaté pravdy“ svět ovládajících církví skrze „víru“.

Představy a hypotézy, vydávané za poznání, spolu stále soupeří a dle společenských pozic jejich zastánců jsou jedněmi prosazovány a po určitou dobu i světem uznávány, aby byly posléze jinými vytěsňovány a nahrazovány novými, taktéž ovšem jenom relativně platnými.

Stupeň poznání se neustále vyvíjí. Ze stejných poznatků jsou vědci činěny

rozdílné závěry, teorie a hypotézy a ty spolu neustále soupeří. A vždy je to jenom otázkou času, kdy budou vystřídány a nahrazeny novými, které ty předcházející usvědčí z omylu.

Doba, kdy nové myšlenky, pokud nebyly v souladu s vládnoucím náboženstvím, byly striktně odsuzovány a to i s těmi, kdo je vyslovovali a prosazovali, je už dávno pryč.

Alespoň v západní části civilizovaného světa vítězí jiný charakter doby a jsou prosazovány jiné způsoby a trendy.

Zde jsou nové myšlenky odsuzovány, zatracovány, zavrhovány, či „jenom“ znevažovány a zesměšňovány „náboženstvím vědy“, která všemi způsoby hájí svá nedotknutelná dogmata. Neboť jeho koryfeje lpí až příliš na zastaralých „vědeckých teoriích“, které jsou pro ně „tabu“, jichž se nehodlají vzdát a odsuzují proto každého „kacíře“, který si dovoluje stále platná „moudra“ jakkoliv zpochybňovat.

Neboť jsou jim základem jejich společenských postů a oni tudíž nemohou připustit možnost poznání, z něhož by vyplývalo, že setrvávali v omylu a po celý život hlásali nesmysly a bludy.

Člověk si totiž jenom velmi nerad připouští, že jeho představy o vesmíru, o podstatě prostoru, času, hmoty i života, který je součástí těchto kategorií, tvořících jsoučno, jsou klamné a iluzorní.

Stejně jako církevní náboženství, tak i „náboženství“ vědy raději obhajují sebenesmyslnější představy a teorie, než-li by upřímně přiznávala svoji nevědomost a neznalost. Nanejvýš mnohé problémy a záhady raději „obchází“ se zarytým mlčením. Pro ignoranci je jim dobrá jenom ignorace. Zdá se, že jenom „nezařazení“ mohou být přístupní objektivitě. Takoví myslitelé jako Sókratés, A. Einstein, K. R. Popper, nebo třeba Henryk Skolimowski, kteří přiznávali vědeckou nevědomost a nesnášenlivou stavovskou zaujatost a bojovnou neústupnost mezi vědci, jsou velmi vzácní a jsou spíše výjimkami.

Ovšem chceme-li se jednou přiblížit skutečné podstatě jsoučí reality, tak potom musíme své poznání neustále přehodnocovat a být objektivní. A tím i neustále připravení vzdát se dosavadních teorií, názorů a pohledů, pokud se ukáže možnost, že by pravda o jsoučnu mohla mít úplně jiný obsah a charakter.

Následující myšlenky jsou pokračováním a dalším rozvíjením mnou již vyslovených myšlenek v mých předcházejících knihách.

Kladou si za cíl provokovat k novému způsobu myšlení, jehož přínosem by byly i nové poznatky, které by člověku prozrazovaly mnohem více o jeho skutečné pozici. A o podstatě nejenom jeho, ale i všeho jsoučího, co tvoří prostředí jeho existence.

Hledání objektivní pravdy je tím nejcennějším, nejvýznamnějším a nejhodnotnějším, oč může přemýšlivý člověk usilovat.

Věřím, že i následující myšlenky pomohou splňovat tento účel a cíl, toto snažení a toto prospěšné a žádoucí usilování.

Moje myšlenky staví na konstruktivní logice a racionálních dedukcích, avšak nechtějí být novými dogmaty.

Chtějí jenom ukazovat cestu pro nové způsoby vidění téhož světa, vesmíru i života. Pro nové způsoby myšlení, které by přinášely i zcela nové a obohacující poznatky.

Chtějí být inspirací pro všechny přemýšlivé lidi, kteří jsou přístupní nezaujaté objektivitě a jsou připraveni vzdát se vnucovaných jim pohledů a nelpí na dogmatických zásadách vědy i náboženství.

Moje myšlenky jsou určeny všem, kteří usilují o skutečné poznání a chtějí především vědět a ne jenom pouze věřit. Neboť objektivní vědění je vždycky mnohem více než-li víra.

Víra je žádoucí jenom tehdy, pokud je motivací, inspirací a cestou za poznáním. Jestliže je však samoučelná a stává se konečným cílem, který je vnucován jako posvátné „tabu“, o němž pochybovat je hříchem, tak potom je to špatná víra. A právě takovou vnucují lidem jak mnohá náboženství, tak i zaujatí a neobjektivní vědci, pro něž jsou prvořadé jejich společenské pozice a hledání a poznávání pravdy je pro ně až druhořadé. A je-li tušená pravda v rozporu s tím, co doposud hlásají, tak potom je pro ně už předem naprosto nežádoucí i její odhalení. Moje myšlenky se snaží oponovat právě těmto způsobům, těmto přístupům a snaží se tyto tendence odhalovat ve vší jejich nahotě.

A tím chtějí být ku prospěchu vám všem, kteří uznáváte, že „vědět“ je mnohem víc, než „věřit“.

Robert Homir

Význam a smysl existence

Nikdy se nesetkáte s tím, že by zvířata věřila v boha a měla nějaké náboženství. To jenom člověk se chová tak hloupě a nesmyslně. Je to cena, kterou platí za to, že je inteligentní. Ovšem zároveň i za to, že není dostatečně inteligentní.

Aldous Huxley

Jsme svědky i pozorovateli, ale zároveň také i nedílnou součástí něčeho, čemu z převážné části vůbec nerozumíme.

I přes svůj stále se rozvíjející intelekt, jímž se honosíme a na němž si tolik zakládáme a skrze nějž se považujeme za nejdokonalejší bytosti na tomto nepatrném zrníčku Země v nekonečných pláních věčného Vesmíru, nechápeme ono vnímané a uvědomované si jsoucno. A to, co do podstaty i významu, stejně jako i účelu a smyslu. A mnozí z těch, kdož upřednostňují svůj rozum a přitom se nechtějí smířit s faktem, že vůbec netuší onen možný význam a smysl jsoucna i bytí v něm, tak jsoucnu onen význam a smysl existence raději upírají a bohorovně tvrdí, že vše je dílem náhody. Podle nich z chaosu vznikl řád a přísné, vzájemně se podmiňující zákonitosti.

Miliardy konstrukčně dokonalých a obdivuhodných forem vznikaly chaotickými střety nahodile vznikajících substancí za náhodných, avšak po miliardy let příhodných podmínek.

Tito rozum upřednostňující lidé si vůbec nepřipouští, že ve skutečnosti nerozumí principům a příčinám veškerého jsoucna, jehož je naše lidství, naše nepatrné člověčenství po zcela nicotný zlomek času jsoucí realitou.

A tak ve své domýšlivosti, samolibosti, ješitnosti a pýše si uzavírají kruh poznání berličkami chatrných konstrukcí, představami splepenými z naivních iluzí a nedomyšlených představ a to vše pak vydávají za poznanou a nezpochybnitelnou pravdu.

A těch nezpochybnitelných pravd je stále více, přičemž každá je jiná, vzájemně si odporují a každý zastánce jedné zpochybňuje, znevažuje a vysmívá se těm druhým.

Kdo však chce být upřímně objektivní a hledat poctivou cestu ke skutečné pravdě, ten by se měl především vzdát snahy o uzavírání kruhu poznání za každou cenu.

Ano, buďme k sobě upřímní a neukazujme na sebe navzájem prstem vzdoru. Neboť většina z nás chce působit dojem samolibé nedotknutelnosti a tváří se proto až příliš sebevědomě, uvědoměle, učeně, vševědoucne.

Vnímáme a osvojujeme si pouhé střípky vědomostí o věčném jsoucnu a vidíme neznatelné zlomečky jednoho jediného stupně pohledu na nekonečnou realitu.

Co jsme? Proč tu jsme? A či úmysl, záměr a plán je hmotným bytím realizován ve věčném času a v nekonečném prostoru?

Jaký to má smysl a pro jaký účel vše podle neměnných zákonitostí probíhá? Toho se stále jen domýšlíme. Nesměle či naopak s nezměrnou drzostí, přičemž s hrubou a surovou nevědomostí se dotýkáme zcela záhadných a našim smyslem stále skrytým principům bytí.

Naše mysl přežívá vstřebávané vjemy a vytváří z nich roztodivnou směs názorů, myšlenek a rádo by učených výplodů, jež jsou pak mnohými vydávány zcela bezostyšně za nezpochybnitelnou vědu, která je pak vštěpována lidem od útlého mládí na všech světových školách.

A tak tomu bylo od pradávna i ve školách sumerských, babylónských, indických, egyptských, asyrských, ve školách starých Peršanů a taktéž i četných jiných, které již současní historikové nemohou ani vytušit.

Vždycky se člověk cítil pánem světa a dobyvatelem všeho hmotného i duchovního bohatství.

Jsme tu poprvé a naposled?

Je porod naším prvním příchodem a smrt zcela nenávratným odchodem? Ano, to vše je pravda a bez výhrad to platí.

Ovšem vždy jenom pro onu jedinou, jedinečnou a neopakovatelnou formu bytí. Tím čím jsme, tím jsme dříve nebyli a už nikdy ani nebudeme. Pokaždé jsme tu poprvé a smrt je pokaždé i definitivní konec.

Avšak těch zrodů je nekonečně mnoho a stejně tak i nutně následujících skonů, přirozených i nepřirozených. Násilných zániků je rovněž nekonečná řada v po sobě jdoucích a v předem netušených formách bytí. **Smrtí odchází „Já“ a spolu s ním i osobnost**, bytostní individualita tvořená vědomím, které mohutnělo skrze smyslové vjemy a modelací vnímaného psychikou mozku rostl jeho fond, až z něj vykrystalizovalo sebevědomí, sebeuvědomování, ztotožnění se „Já“ s hmotným tělem.

„Já“ však po smrti, po opuštění těla své skrze tělo získané vědomí postupně ztrácí, opouští, odevzdává jej do jednotné databanky kategorie věčného života a tím ztrácí i schopnost sebeuvědomování.

Už není osobností, bytostí, individualitou.

Už není samostatným Egem, „Já“ pro sebe sama. Pouze individuálním prvkem energie života, jeho součástí. A tato **jiskra života** je po čase vmetena do nové, rodící se formy, aby ji ovládla svou oživující energií jako účelový nástroj a skrze něj pak utvářela novou a po pomíjivou dobu času samostatnou bytost, osobnost, individualitu, jednu z forem bytí v nekonečném jsovcu. Smrtí zaniká zrodem kdysi daná forma bytí, avšak „Já“ je věčné. Neboť je nedělitelnou

částicí kategorie života. Té věčně jsoucí energie. Tak jako je věčně jsoucí i energie, která je podstatou každé hmoty a z ní kumulací utvářených forem. Pomíjivé jsou pouze formy hmoty a to ve smyslu věčné a nikdy nekončící proměny a přeměny. Ovšem jejich nejzákladnější částice energetické podstaty, z nichž je hmota utvářena, ty nevznikají z ničeho a taktéž se neztrácí z existence do neexistence. A totéž platí i pro každé „Já“, které je nedělitelnou a tudíž i nezaničující částicí energetického proudu života.

Smrtí zaniká forma bytí a s ní i vytvořená osobnost skrze vědomí, avšak „Já“ je věčné. Ovšem bez formy není ničím, než-li možností bytí.

Víra v posmrtný život

Víra v posmrtný život je vírou v přetrvávání a ve věčnou existenci nejenom „Já“ (duše), ale i osobnosti, v zachování individuální bytosti spolu s fondem vědomí, přetrvávající pak po věčné časy v neměnném stavu mimo hmotné tělo.

Víra v reinkarnaci (v přetělování) je vírou v zachování téže osobnosti, jako trvale věčné duchovní bytosti, která jen přechází z mrtvého těla do rodícího se zárodku. A občas i se střípky minulého vědomí.

Obojí je však zcela chybné, klamné a iluzorní vidění či pojetí skutečné reality. Jsou to naprosto mylné a zavádějící představy. Konfrontace současné formy bytí s dřívější či příští identitou není naprosto žádným způsobem možná.

Stejně tak jako zakonzervování a trvale neměnný stav našeho „Já“ spolu s vědomím jednoho krátkého života do nikdy nekončící věčnosti.

A představa tohoto stavu v prostředí věčné blaženosti či nikdy nekončícího utrpení je naprosto nepřijatelný nesmysl, který postrádá jakoukoliv logiku a byť i jen nepatrné zrníčko možné racionality.

Neboť utrpení a bolest lze vnímat výhradně skrze hmotné tělo, které je k tomu velmi důmyslně konstrukčně vytvořené. A i tehdy jsou tyto vjemy intenzivní pouze když jsou prostřídávány vjemy emočně opačnými, jinak budí otupělost, apatii, netečnost a nakonec i odblokování vědomí.

Stejně tak vjemy libosti, slasti, požitku, rozkoše, příjemnosti jsou nejintenzivněji prožívány pouze v prchavých chvílkách a po dosaženém úsilí jako protipóly vjemů opačných. Jejich dlouhodobý vjem je činí všedními, nudnými a posléze i nesnesitelnými.

Prchavý okamžik slastného orgasmu, promítnutý do věčnosti jako nikdy nekončící prožitek, by se musel stát velmi brzy nesnesitelným peklem. Naše „Já“ je sice věčné, avšak osobnost, kterou si vytváří skrze tělo zaniká spolu s tímto tělem. A taktéž i nashromážděný fond vědomí musí opustit, aby mohlo ovládnout novou formu bytí a jejím prostřednictvím budovalo novou identitu.

Ztotožnění se s formou bytí je absolutní, totální a vjem momentální existence je nepřekročitelný. Je to natolik silná symbióza, že právě proto jsou mnozí z nás přesvědčeni, že jejich „Já“ je pouhou schopností či vlastností náhodně a samo-

volně se utvořivší hmoty mozku. Podstata hmoty je věčná a nikdy nemohla vejít do existence formou vzniku z NIČEHO (z neexistence) a taktéž se jsoucí realita hmoty nemůže v NIC proměnit. Přejít z existence do neexistence.

Ani jeden jediný atom ve svojí energetické podstatě. I na této nejzákladnější úrovni dochází výhradně k ustavičné a nepřetržité proměně a to při věčném a nikdy nekončícím pohybu. Vnitřním i vnějším.

Taktéž energetické prvky bytí, proměňující organismy v živé tvory, označované a vnímané nesprávně jako duchovní svět, duchovní jsoucno, jsou lidskou prezentací značně zkreslené a naprosto mylně a falešně pojímané.

Prvky našich „Já“ se sice od ovládnutí zárodku zcela ztotožňují s formou hmoty, kterou ovládají a která jim slouží jako nástroj, avšak uvolnění z této formy bytí toto ztotožnění totálně a nenávratně ruší, aby energetický prvek „Já“ mohl následně vytvořit symbiózu s jinou formou bytí, aniž by byl schopen svoji původní identitu jakkoliv odvodit a byť i sebeméně postihnout. Není to prostě možné.

Prvky „Já“ jsou ve svojí podstatě stejně věčné, jako ty, které jsou základem pro tvorbu hmoty. Je to pouze poněkud odlišný druh energie, mající jiné vazební vlastnosti.

To, co vnímají lidé jako život je pouze výsledek procesu vzájemné symbiózy kumulovaných energií do forem hmoty s prvky energie věčného života. Přičemž tento proces není ani náhodný, ani samovolný a na jeho prvopočátku nikdy nebyl chaos sám o sobě bez nutných příčin a podmínek.

Neexistence bytostí a tvorů

Neexistence bytostí a tvorů, které lidé nazývají živé, a kteroužto neexistenci odvozují z předpokládaných nežádoucích podmínek, které kdysi na Zemi panovaly, **neznamená totiž vůbec neexistenci života v jeho ryzí podstatě.**

Tyto předpokládané nežádoucí podmínky vylučují pouze možnost existence forem, které jsou sice vnímány jako živé, avšak jsou pouze nástroji životu sloužící.

Racionálně působící síly, které jsou příčinou vzniku všech těch nespočetných miliard důmyslně utvářených organismů jsou i příčinou vzniku žádoucích a potřebných podmínek pro to, aby tyto organismy měly vhodné prostředí pro svoji existenci.

Pochopení této podstaty je prvořadým základem cesty za poznáním toho, čím jsme, kdo jsme a proč tu jsme.

A zároveň i pochopením té skutečnosti, že základní energetická podstata hmoty je věčně jsoucí, tak jako je věčně jsoucí i kategorie života, jejíž jsou naše „Já“ trvalou součástí.

V nepřetržitě sledu měnící projevy svojí identity skrze kumulovanou energii hmoty v nespočetných formách.

Současné vnímání živých forem hmoty je takové, že živočichové jsou rozdělováni podle druhů, složitosti stavby těla a jeho ovládání je chápáno buď jako pudové, reflexní, či jednoduché myšlení spolu s vrozenými instinkty a nejdříve pak jako složité tvůrčí myšlení, jímž se honosí člověk. Toto chápání a rozlišování je však zastaralé a naprosto nesprávné. Pokud zapomeneme na vnučené nám tvrzení, že „Já“ je pouhou vlastností a schopností samovolně organizované hmoty, potom si můžeme uvědomit zcela nově a mnohem správněji i pravou podstatu vztahů „Já“ k tělu, jako k hmotnému nástroji, který prozrazuje geniální tvůrčí racionalitu jako podmínku a příčinu svojí existence.

Hmotné formy slouží kategorii života

Neboť hmotné formy slouží kategorii života a tyto formy jsou vždy uzpůsobeny tak, že každá přijímá vjemy či počítky a ty potom modeluje a zpracovává.

Přičemž vnitřní modelace vjemů je pro každý organismus, pro každou formu předem daná a to vždy i s určitým rozsahem a je tudíž i zcela nezaměnitelná.

Kategorie života prostupuje hmotu, působí na ni, formuje ji a vytváří tak úžasné, obdivuhodné květy života.

Formy, skrze něž vnímá a ohmatává jsoucno.

Nespočetné množství existujících forem je velkolepé svou rozmanitostí, okouzující tvůrčí dokonalostí a to jak vnějším vzhledem, tak i konstrukčním důmyslem vnitřní stavby, schopnostmi vjemů, aktivity i projevů. Avšak nelze si při tom všem obdivu neuvědomovat, že veškeré tyto květy života vyrůstají na celosvětovém hřbitově a na rozkládajícím se hnoji. Poněvadž aby mohly vzklíčit, vyrůst a trvat ve svém bytí, potom musí čerpat z mrtvých těl rostlin i zvířat živiny jako nutný zdroj a podmínku své vlastní existence. Přičemž ta mrtvá těla musí být pro tyto účely připravena, usmrcena, znavena života, zabita. A to vždy násilím.

Zmar, smrt, hnití a rozklad. To je základ, to jsou nutné podmínky pro hmotné projevy života. Projevy života skrze hmotu.

Krása květin je podmínována hnojem, jímž se živí, z něž vyrůstají. A půvaby živočišných těl, jejich růst a přetrvávání v aktivním bytí jsou vykupovány neustálým zabíjením jiných živočišných tvorů i rostlin, z nichž tyto organismy čerpají nutné živiny i potřebnou energii.

Kdy a odkud se vzalo na Zemi ZLO?

Každý živý organismus coby nástroj života je ve své hmotné formě konstrukčně uzpůsobený tak, že je obdařen vjemovými čidly či receptory, skrze něž přicházejí zvenčí informace, které jsou pak následně vyhodnocovány a toto hodnocení je základem pro jednání.

A to vždy na úrovni dané formy bytí. Vjemy jsou i příčinou vnitřních emocí, které jsou vybudovány jejich psychickou modelací a ty pak vytvářejí vůli. Vůle je základem chtění a toto chtění nutí k aktivitě. A ta je úsilím pro vnitřní Ego a tudíž je vždy ve svojí podstatě i egoistická. Takto je každá forma bytí, každý tvor aktivní pro sebe sama, pro své „Já“.

Narůstající fond informací a jejich zpracovávání vytváří stále sílící vědomí, které na určité úrovni utváří sebevědomí a osobnost, která si uvědomuje sama sebe.

A toto egoistické chtění pro sebe sama od samotného prvopočátku plodí zlo ve vzájemných vztazích a střetech.

Přemýšleli jste už někdy o tom, kdy a odkud se vzalo na Zemi ZLO?

Zda vůbec byla kdy doba, v níž zlo nebylo, kdy zcela neexistovalo?

Ano, takovou dobu si lze docela dobře představit. Ovšem jenom za toho předpokladu a za takového stavu jsoucná, kdy vesmír tvořila pouze čistá energie!

Později pak ještě i anorganické formy hmoty. Snad je lze nazývat mrtvou hmotou. Snad! Ano, snad. Neboť to, co nazýváme životem, to jsou takto vyhodnoceny a chápány jako poznání jenom naše vnější vjemy, které nám ovšem umožňují v tomto smyslu značně zkreslené chápání pravé podstaty.

To, co vidíme, vnímáme a uvědomujeme si jako život, to není život sám o sobě, život jako takový.

To jsou jenom projevy života skrze hmotné formy, které byly vytvořeny jako konstrukčně velmi důmyslné, přičemž i v té nejjednodušší formě i značně složitě, avšak vždy vůči vnějšímu prostředí nepochybně účelové organismy. Jako samostatné jednotky, hájící své Ego pro sebe sama. A tehdy začalo existovat a projevovat se ZLO!

Skrze tyto účelově velmi důmyslně utvářené organismy. Na principu sebeštedrnosti, samolibosti, sebezáchovné vůle za každou cenu. Tedy za cenu uchvatitelských násilností vůči vnějšímu prostředí, za cenu bezohledného zabíjení jiných organismů.

Každá, i ta nejnepatrnější forma hmoty, která je utvářena tak, že ji vnímáme jako živou, je formou bytí, kterou energetická síla kategorie života používá jako nástroj, skrze nějž se může projevovat a být aktivní.

A každá tato forma bytí je sebestředná, egocentrická a silně egoistická.

Je prostoupena sebezáchovnou vůlí, která dominuje, je prioritní a od ní se odvíjí i její projevy vůči vnějšímu prostředí – agresivita, násilí, bezohledná brutalita, s níž uchvacuje a zmocňuje se jiných forem pro sebe sama, pro uchování a trvání svého vlastního bytí.

Milióny miliard forem bytí

Jenom na této „naší“ Zemi existují milióny miliard forem bytí, skrze něž se projevuje život.

Flóra i fauna – pod zemí, na zemi, ve vodách i ve vzduchu. Od velkých živočichů až po plísňe, bakterie a viry. V každé kapce vody všech moří a oceánů je obrovské množství živých tvorů. A i všude tam vládne nelítostný, bezcitný a nesmířitelný boj. Boj o přežití. Na principu chtění pro sebe sama. Vůle pro sebe sama, pro nezpochybnitelné vnitřní „Já“.

Bezohledné násilí, zabíjení a smrt. Smrt jedněch pro život jiných.

Ovšem ani jim se smrt nevyhne. Pro nikoho není trvalého úniku.

Vždy jenom dočasné vítězství, chvilková uspokojení hladu, dosažení cíle určovaného vnitřní vůlí skrze násilí a zabíjení. A je zcela podružné i to, že tyto aktivity u většiny živočichů charakterizuje člověk jako jednání pudové, instinktivní, neuvědomělé. I to je pojetí značně zastaralé a dnes si již mnozí uvědomují, že i na těchto úrovních dochází k nutnému řešení nestandardních, neobvyklých situací, ke zvažování a k rozhodování. A vždy se tak děje pro sebe sama, pro vnitřní „Já“ a z jeho vůle.

Základní principy bytí všech forem, které jsou ovládnuty životem se nemění. Jedni se rodí a druhí umírají. Utrpení, strádání, soužení, bolest a smrt. Každý den, každou chvíli, každým okamžikem. Dnem i nocí, nepřetržitě, po nekonečné milióny let.

Mění se charakter těchto projevů, aktivity života skrze formy bytí, mění se způsoby, podmínky. Proměnné je i množství zanikajících i nově se rodících tvorů.

Ovšem podstata, principy, celý ten základ, na němž je to vše založeno, to všechno zůstává stále stejné, neměnné a nijak nezměnitelné.

Zlo, násilí, egoismus a egocentrismus. Každá forma bytí koná vše jenom pro sebe či převážně pro sebe, pro svoje vnitřní „Já“.

Je jí to dáno a je k tomu samotnou svojí individualitou nucena. Vnímání sebe sama modeluje či formuje vůli k bytí i k sebezáchově. A každá forma bytí vyžaduje potravu a tato žádostivost, vůlí vnucené chtění pro sebe se projevuje bezohledným násilím na jiných organismech zmocněním se hmoty jejich těl. A těmi jsou i rostliny, byť je vnímáme většinou jako „méně“ živé či „jinak“ živé.

Od chvíle, kdy život začal utvářet organismy jako formy hmoty, které pak mohl prostoupit, aby mu sloužily coby nástroje, od toho okamžiku se odvíjí dějiny ZLA a stále působícího a nikdy nekončícího násilí.

Strach, bolest, utrpení, strádání, soužení, to všechno přišlo na svět, do existence skrze živé tvory. A s nimi bezohlednost, brutalita, nevraživost, krutost i nemilosrdná ukrutnost, týrání, mučení a zabíjení. Ryzí zlo v nekonečném chtění pro sebe sama, pro „Já“. A zcela nutně trvající po celou dobu, co existují a budou existovat hmotné formy bytí, jimiž se život projevuje a které jsou jím i ovládnuty.

Egoismus jako základní princip bytí

Egoismus jako základní princip bytí, vyvěrající ze sebestředné a samolibé vůle každého „Já“. Na ryzím sobectví je postaveno každé individuální bytí. A nikdo na tomto základním principu nemůže nic změnit.

Nic z toho si ovšem nemusíte připouštět. Můžete takové myšlenky zcela ignorovat, zapuzovat je v sobě, odmítat je.

A přesto je to nezměnitelná podstata veškerého organického bytí, jímž se život projevuje, působí a přetrvává.

Můžete se radovat, veselit, užívat si všemožných rozkoší a požitků, vymýšlet a organizovat rozmanité druhy zábavy, těšit se z tvůrčí práce a přetváření hmoty do krásy i do účelově užitečných podob. Můžete uspokojovat své vášně a chtíče.

Můžete vnímat krásu a podléhat okouzlení z forem a tvarů hmotného jsoucna, které je tak obdivuhodně a důmyslně vytvořeno. I to, jak jiní lidé se na tvorbě obdivuhodných forem a tvarů sami podílí.

Co všechno dokáží vytvořit svojí inteligencí a schopnostmi vypěstovanými úsilím a skrze hmotu pak i realizovat tvůrčím způsobem svoje myšlenky.

A dnes již mnozí pro vlastní sebezáchovu nemusí ani činit násilí a zabíjet. Nemusí! Ovšem i oni musí jíst a proto i polykat upravená těla rostlin i živočichů, kteří pro tento účel museli být usmrceni. Proto musí platit těm, kteří to dělají za ně. Těm, kteří zabíjí dennodenně tisíckrát více, než sami pro svoji sebezáchovu potřebují. **Aby se nasýtí i ti, kteří žijí s pocity bezstarostnosti, zahálky a v dojmech libosti a krásy a oddávají se požitkům všeho druhu.**

Dokud se jim to daří, tak si vůbec nepřipouští tu krutou skutečnost podstaty bytí, která je založena na zlu a násilí.

A proto i stále více podléhají klamům a iluzím o kráse světa, o ušlechtilosti a přejícnosti jeho tvůrce, v němž vidí jakousi vysněnou, avšak zcela nepředstavitelnou bytost, která jim vše dala k užívání pro svoji dobrotivost. Proto velebí tohoto vyhaného tvůrce a nechtějí vidět podstatu kruté reality. Jiní naivkově pak věří ve stále se zdokonalující náhodnost a samovolnost a v to, že jejich „Já“ vytvořila sama hmota. Avšak i těmto lidem se do života vkrádá zcela nemilosrdně kruté peklo. Strach, bolest, utrpení, všemožné nemoci a újmy, soužení, zoufání i žal. Stárnutí, neúprosné chřadnutí a vadnutí organismu, úbytek sil i schopností, ztráty v různých podobách. Blížící se smrt, nezrušitelný zánik.

Zde se lidé obelhávají

A přesto i zde se lidé obelhávají, jsou nesmyslně ohlupováni a krutě i nestydatě klamáni pro neomluvitelný prospěch těch, jimž se to stalo naučeným řemeslem a pohodlnou živností.

A tak celé miliardy lidí věří v to, že dříve nikdy nebyli a že po smrti rovněž už nikdy nebudou.

Nebo si namlouvají, či je jim bezostyšně namlouváno, že budou stejnou bytostí jako doposud, ale bez těla, skrze nějž prožívali všemožné útrapy, jichž

budou zbaveni a budou bez něj prožívat věčnou, nikdy nekončící blaženost. Trvalou slast, rozkoš a radost.

Jak bláhové a pošetilé jsou to víry a naděje.

Jak snadno se jimi dá obloudit a infikovat myšlení i těch nejinteligentnějších lidí, kteří touží znát odpovědi na význam a smysl života i na osud svého „Já“. Iluze, pustá a zotročující fantazie a klam – od kolébky až do hrobu. Memento mori! Ve chvílích bezstarostných radostí a rozkoší pamatuj vždy na svoji smrt! A stále se ptej, co se za ní opravdu skrývá!

Nenech si vnučovat falešné iluze, bláhové naděje na vylhanou spásu a sám přemýšlej o pravé podstatě veškerého bytí, života i svého „Já“! Život jedné jediné formy bytí je příliš krátký, než abychom takovéto myšlenky zapuzovali a nechávali se chlácholit falešnými a lživými iluzemi celé armády obelhávačů, jimž se to stalo pohodlným řemeslem. Ano, v té formě bytí, v níž nyní existuješ jsi nikdy nebyl a ani už nikdy nebudeš. S ní jednou ztratíš i svoji současnou paměť a celý fond nashromážděného vědomí.

Avšak tvoje „Já“, které ovládá současný organismus a prozařuje jej svou životní energií, aby mu sloužil jako nástroj, to není pouhá schopnost hmoty, z níž sestává tvoje tělo.

To „Já“ je věčné a je součástí nekonečného jsoucna, stejně jako i vše ostatní.

Nic nevzniká z ničeho a taktéž i nic nezaniká proměnou v nic.

Nic ale taktéž neexistuje bez pohybu a bez ustavičného seskupování, prolínání a proměny forem cílenou, záměrnou a důmyslnou kumulací, podmíněnou vysokou tvůrčí racionalitou.

Proto ani pro tvoje „Já“ neexistuje vznik a zánik coby existence z neexistence a opačně, avšak ani jakkoliv trvale neměnný stav bytí.

Stav věčné blaženosti či věčného utrpení není možný a víra v něj je jen nescelnou iluzí a stále lidem vnučovanou bláhovou nadějí na vylhanou spásu. Je to uspokojující blud, uspávající dosti účinně ustrašené vědomí.

Pokud se nad tím jenom trochu zamyslíš, potom snad i pochopíš, že ona věčná blaženost by musela zcela nutně vést přes nudnou všednost až k nesnesitelným mukám a utrpení.

A taktéž i víra ve tvé dřívější nebytí je stejným klamem a iluzí, tak jako i tvoje nebytí či jakékoliv neměnné bytí příští.

Z tvou současnou formu existence odvozujeme vše, protože si ji uvědomujeme jako sebe sama, poněvadž ti umožňuje pocity vlastní vůle pro své „Já“. Ovšem nebyla to ona současná vůle, která kdysi rozhodovala o tom, kým a kde se zrodíš. Do jaké formy bytí.

A děje se tak po nekonečné věky

Žádná forma bytí není tím čím je z vlastní, vnitřní vůle. Neboť dokud tuto formu nezískáš a nemáš ji k dispozici, tak tvoje „Já“ není žádnou bytostí, která

je obdařena vůlí, schopností chtění, ani jakéhokoliv pozorování a rozhodování. Je pouze a výhradně prvkem, elementem, atomem života, který je schopen se navázat na organismus, který mu to pak dle svojí konstrukční stavby více či méně bude umožňovat. Avšak ani to navázání se na zárodek budoucího organismu se neděje z vůle tvého „Já“, protože ty tuto vůli postrádáš i se vším, co ti umožní až onen tělesný nástroj. Teprve až když si toto všechno uvědomíš, teprve potom začneš pociťovat tu krutost hmotného bytí vůbec a v celé její podstatě.

Teprve tehdy začneš vnímat obrysy kruté reality, obludnou a nekompromisní vládu ZLA, nesmlouvavou poddanost a závislost tvého „Já“, jeho bezmocnost vůči principům vůle mnohem vyšší, jíž zcela podléháš a musíš přijmout za svou vždy takovou formu bytí, do níž je násilně vmeteno tvé „Já“. A děje se tak po nekonečné věky. Vždy pro nové dávky strachu, bolesti, krutosti a utrpení. S novou formou bytí je ti vnucena i forma chtění. **Vesmírná ruleta** se točí neustále, nepřetržitě a proudy životní energie proudí vším jsoucím, vším vytvořeným a v nekonečném sledu či posloupnosti vytvářeným a přetvářeným, aby oživovaly stále nové formy hmotného bytí a ony jim sloužily coby nástroje.

Každá forma bytí je samostatnou individualitou, uzavřenou entitou, v níž je vůle pro sebe sama, projevující se sobecky a agresivně vůči okolnímu prostředí, v něm je jí dáno existovat a aktivně žít a projevovat se.

Energetická polarita tvého „Já“ je přitažena polaritou vzniklého zárodku a tím je uzavřeno silové pole nové individuality, samostatné bytosti. A ty se pak zrodíš do prostředí, v němž byl onen zárodek vytvořen.

Až teprve tehdy vyniká tvoje „Já“ samostatnou vůlí, které si postupně uvědomuje a vnímá sebe sama a i tu vůli postupně orientuje pro sebe. To „Já“ je mimo hmotu těla **nekonečně malý prvek**, energetická částice, atom kategorie života. A ty všechny jsou si zcela rovny, není mezi nimi žádný rozdíl, rozlišení kvalitativní, hodnotové, pokud jsou spolu ve víru zářivé energie mimo formy bytí, do nichž jsou vmetávány pro zrození.

Jenom ty nespočítatelné miliardy hmotných organismů jsou co do stavby, schopností, možností a účelů svého bytí rozdílné. A to velmi značně.

A pouze mezi nimi je i člověk schopen rozlišovat. Jenom ony organismy člověk vnímá jako rozmanitost světa a rozdílnost života. **A zcela mylně je i chápe jako život sám, jako živou hmotu a ne jako hmotu, v níž je život, je jím prostoupena a ovládána a má mu sloužit jako nástroj.**

A taktéž jenom v tomto pojetí člověk chápe sám sebe jako nejdokonalejší, neschopnější a nejvyšší formu bytí, formu života a myslí si, že ona hmota je život sám, že je to její schopnost či vlastnost. Vzniklá náhodně a zcela samovolně za příznivých podmínek, taktéž samovolně a náhodně se vytvořivších.

Nebo vůlí jakési neurčité a necharakterizovatelné bytosti, která vytvořila a tvoří vše jsoucí z NIČEHO.

Jsme příliš tolerantní a shovívaví, když tyto pohledy na charakter jsoucna nazýváme naivním nepochopením.

V tomto pojetí člověk sám sebe zcela nekriticky glorifikuje a staví se na piedestal vyvolenosti a dokonalosti, kterážto pozice možná do určité míry náleží

jeho tělu a to po docela nepatrný zlomek věčnosti, avšak nenáleží jeho „Já“ a z něj působící vůli.

Ano, jsme lidé a jako lidé se i cítíme, jednáme a projevujeme se.

Užíváme tak formu bytí, která nám byla dána, do níž jsme byli zrozeni a používáme své lidství výhradně tak, jak nám to dimenze člověčenství i umožňuje a jejíž rozsah, byť značně velký, nám není možno překročit.

Ani naše „Já“ není vůbec naše

Před naším zrozením to však nebyla vůle našeho „Já“, která rozhodovala čím a kým se zrodíme, kde se budeme bytostně nacházet, do jakých to bude podmínek, do jaké doby, do jaké pozice a do jakého prostředí.

Na světě existují nespočítatelné **miliardy rozmanitých živočichů** (ať již v půdě, ve vodě, ve vzduchu či na zemi), kteří jsou člověku nepříjemní, odporní a odpudiví a on je vnímá jako nechutné, obludné a hnusné a ve své bytostní existenci zcela nežádoucí. I naše současná těla jsou jich plná, byť třeba množství střevních bakterií v sobě si vůbec neuvědomujeme. Jsou tu však kolem nás všemožní červi, hmyz a brouci, hadi i hlodavci, vodní i pozemští predátoři, dravci i paraziti všeho druhu.

A všechny tyto formy hmotné životní existence jsou prostoupeny vůlí k žití, pro sebe sama, pro vnitřní „Já“, více či méně si uvědomované, či alespoň podvědomě vnímané. Být mnohdy pro jednoduchost formy a omezenost schopností vnímané „pudově“, instinktivně, nedokonale, neurčitě, tedy podle nás více podvědomě než vědomě. Alespoň takto si to člověk odvozuje z vnějšího pozorování a zkoumání.

Avšak co je podstatné a rozhodující je to, že žádná z těchto forem svého existenčního bytí, při vši té neobsažitelné rozmanitosti, si svoji formu nezvolila před svým zrozením. Žádné „Já“, které disponuje kterýmkoliv z těchto organismů si jej nevybralo pro svou budoucí seberealizaci ještě dříve, než-li do něj vstoupilo, aby si jej osvojilo.

Ona „Já“ coby elementy kategorie života jsou si mimo hmotu rovnocenná. Nejsou to samostatné bytosti a tudíž **nemají možnost volby** a vůlí k tomu, čím budou, do jaké formy bytí se zrodí.

Je velmi naivní a bláhové si to myslet. Je to značně pošetilé, domýšlivé a tyto iluze nás odvádí od skutečné reality a možnosti jejího poznání. Odvádí nás od kruté reality uvědomování si pravé podstaty všeho jsoučího, všeho bytí, které ovládá a tvoří nesrovnatelně vyšší vůle, než-li je vůle našeho „Já“.

Vždyť ani to naše „Já“ není osobností, bytostí, a není vůbec naše.

Je součástí čehosi, co stále ani v hrubých obrysech příliš nechápeme, třebaže máme na cestě za poznáním k dispozici nejdokonalejší formu bytí, neboť lidství nám umožňuje nejenom konzumní přežívání, ale taktéž i stále se rozvíjející přemýšlení o všem, co nás obklopuje, i o sobě.

Smyslové vnímání nekonečné a věčné reality

Člověk postavený do světa beze všech rozmanitostí a bohatostí existujících forem přírody by si možnost existence současného stavu vůbec neuměl a nedokázal ani v tom nejmenším představit, ba ani jakkoliv byť teoreticky připustit. Nevěřil by, že něco takového je vůbec možné.

To, co je mu dáno, to co je mu možno, do čehož byl uvržen, to si postupně osvojuje, zvyká si na to jako na vnímanou, poznávanou a uvědomovanou si realitu a po určité době svého lidského soužití s okolní přírodou je mu jeho prostředí samozřejmé, „normální“, všední.

A stejně tak chápe i schopnosti svých smyslových orgánů, jimiž byl obdařen. **A nepřipustí si vůbec ani jako možnost**, že by mohly existovat součásti reálného jsoucna, pro jejichž vjemy postrádá smysly.

Zrak, sluch, čich, hmat, chuť – to jsou dané mu cesty, které spojují jeho vnitřní vědomí s okolním světem.

To je pro člověka způsob existence, celost jeho fyzického bytí, zakotvenost ve hmotném jsoucnu. Forma bytí, rozsah lidské dimenze.

A je-li mu dáno poznávat jiné živé tvory, jiné formy existence, potom poznává, že jsou obdařeni týmiž smysly, oněmi pěti vstupními branami či kanály, jimiž je zásobováno vědomí informacemi o okolním světě.

Smysly jsou sice v principu stejné či podobné, avšak vjem se stává vjemem v určitém tvaru poznání teprve až po zpracování psychikou, která jej analyzuje, zpracovává, srovnává a modeluje a takto utvářenou zprávu předkládá do vědomí pro „Já“.

Ano, vstupy informací mohou být stejné, či podobné, ale vnitřní modelace vjemů psychikou se může velmi značně lišit. A mnohé nasvědčuje tomu, že se to tak i děje, že tomu tak skutečně i je.

Což je v menší či větší míře zřejmé i u lidí, neboť často stejnou věc, děj, jev či aktivitu vnímají rozdílně, spíše však stejné vjemy rozdílně zpracovávají a proto i názory, myšlenky, posuzování, charakterizování téhož se pak i velmi značně liší.

Lze tedy tvrdit, že čím je odlišnější forma bytí (druh živých tvorů), tím rozdílnější je i modelace vstupních vjemů vnitřní psychikou.

Jenom svou vlastní vnímací schopnost a její následné modelování psychikou pro vědomí považujeme za základ, za správné vidění, za skutečné poznávání a za ucelené pravdivé vnímání reality.

Mohou existovat tvorové, formy života

A proto je pro nás až příliš vzdálená a pro mnohé i zcela nepochopitelná představa, že mohou existovat tvorové, formy života, které postrádají naše smysly, naši psychiku, náš nervový systém a i přesto vnímají, cítí, mají vůli k životu, reagují na podněty vnějšího prostředí a přitom nemají ani zrak, ani sluch, ani čich, ani mozek, který by přijímané informace zpracovával pro vědomí, pro „Já“, které je základem každé živé formy bytí. Neboť z něj vychází vůle, chtění, úsilí podmiňující individualitu samostatného živého jedince.

Z výše řečeného je nesporné, že **jiné smysly**, jiné vstupní kanály pro vnější vjemy a počítky a jejich následné vnitřní zpracovávání tak, aby mohly být jako informace o vnějším prostředí vnitřně přijímány musí znamenat tu skutečnost, že stejný svět a stejná realita je vnímána úplně odlišně, úplně jinak. Týž svět je jiný svět, táž realita je zcela jiná. A není to pouhá hypotetická možnost, nemusí se jednat o námi doposud nepoznané druhy a formy života. Stačí si uvědomovat poněkud více charakter života třeba všude nás obklopující flóry, a zejména život stromů.

Silové pole každého atomu „Já“, energetická částice kategorie života ovládá každou formu bytí od vzniku zárodku až po smrt jedince, která je odpoutáním se, přerušením kontinuity, symbiózy.

Silové pole „Já“ je to, co nazýváme vůlí. Vůlí k ovládnání tělesného nástroje, vůlí k přetrvávání existence, **vůlí k bytí**, vůlí k sebestřednosti, vůlí k zajišťování podmínek pro existenci formy bytí, vůlí ke vnímání a k pozorování okolního prostředí, vůlí k vyhodnocování těchto vjemů pro fond vědomí, pro „Já“.

I rostliny, zejména pak stromy, které v mnohých případech žijí často několikanásobně déle než člověk, vnímají svět kolem sebe. Vnímají jej úplně jinak a přesto je v nich vůle, úsilí žít, schopnost reagovat na vnější podněty, přijímat potravu, rozmnožovat se. Vše pro nějaké „Já“, které je uvnitř a jehož silové pole je vůlí, která je činí aktivními. Aktivními ve smyslu chtění růst, chtění žít, chtění být.

Kdo je schopen si připustit, že i v těchto živých tvorech je stejné „Já“ jako je to naše? Pouze dostalo zcela jiné možnosti vjemů a jejich vnitřního zpracovávání pro vědomí, které je „valenční sférou“ pro každé „Já“. Které je databankou pro emoce a informace.

Opustíme-li v okamžiku smrti formu bytí, které se nám dostalo při zrodu, potom se naše „Já“ stává součástí těže jednoty a to bez rozdílu.

Jenom hmotné formy se mezi sebou navzájem rozlišují. Bojují o výhodné podmínky pro „sebe sama“, tedy pro formu, v níž momentálně existují a kterou za „sebe sama“ bezvýhradně považují, přičemž právě ji upřednostňují, nadřazují a znevažují a zneužívají vše ostatní kolem sebe.

Tak silně a neodvolatelně se stává „Já“ individualitou v dané formě hmot-

ného bytí. Tak silně je „Já“ skrze vědomí a schopnost sebevědomí ztotožňováno s tělem, že je nakonec tělo vnímáno jako jediná realita, jejíž je „Já“ pouhou schopností či vlastností a zaniká tudíž spolu s ním.

Kdy lidé konečně pochopí jak obludná a zvrácená je to víra? Jak je scestná a zavádějící. Neboť právě **tato víra brání v hledání pravdy** o pravé postatě života.

A smutným paradoxem je, že ti kdo cítí a uvědomují si, že je příliš hrubá a povrchní a že nemůže být pravdivá, se pak instinktivně a bez hlubšího a poetivého přemýšlení vrhají do spárů všemožných církví, které zneužívají jejich „tušení“ k tomu, aby si je podmanily a zotročily si je jinými nesmyslnostmi.

Kolik vjemů vesmírného jsoucna existuje za hranicemi našeho poznání?

Lidé žijí na zemi už značně dlouhou dobu a my, pokud máme dneska zájem zjistit, jak žili dříve, tak s tím máme dosti značné problémy. A to tím větší, čím více se noříme do minulosti.

A to nemluvím o možnostech zjišťování počátků veškerého života a počátků Země pak zvláště, tedy veškeré neživé přírody, před „vznikem“ života.

Pro doby vzdálenější existují různé dohady, hypotézy či teorie. Více nebo méně podložené fakty, tedy nálezy a zkouškami na základě kýmsi vymyšlených metod, které jsou rovněž více či méně uznávány.

Čím více nastrádá vědec faktů pro svoji teorii, čím více faktů a hypotéz pro tuto teorii hovoří a čím méně opozičních názorů a odlišných teorií na základě stejných faktů stojí proti ní, tím zní přesvědčivěji a je pak i tím více ztotožňována s poznanou pravdou.

Poznáváme jak se měnila doba, vládnoucí síly společnosti, způsoby života. Jak se v průběhu staletí a tisíciletí měnila tvářnost Země a to v neposlední řadě i působením člověka.

Měnili se i lidé, kteří tu kdysi jaksi „vznikli“, vyvíjeli se a budovali si svá společenství.

Nelze vystopovat a vypsát, co všechno může člověk prožívat a co všechno také kdy za svou existenci i prožil.

Proč zde však člověk je?

Proč žije svůj život?

Pokud ovšem můžeme říkat „svůj“. Jaká je podstata nejenom vzniku, původu, ale i existence bytí?

Jaký je cíl a smysl našeho žití? Jaký je účel naší životní aktivity?

Proč tu jsme a proč jsme tím čím jsme? A co vše ostatní?

Mohli bychom jít mnohem dále a rozebírat tyto otázky z různých stran. Život je mnohotvárný ve svých formách a ve své podstatě zvláště.

Jaký je tedy vůbec smysl všeho živého? A jaký je smysl všeho jsoucího?

Všeho hmotného, všeho námi vnímatelného, všeho co existuje?

To jsou ty obrovské otazníky, na které hledají přemýšliví lidé odpovědi po celé věky, po tisíce let.

Člověk má skrze své lidství schopnost poznávat svět i jeho okolí a to buď přímo, nebo zprostředkovaně. A toto poznání při své domýšlivosti považuje za téměř úplné a to vždy a v každé době. A vždy a v každé době se rodí lidé, kteří té bohorovně většině domýšlivců dokazují, že tomu tak není a že po dlouhá léta žili v bludných omylech, považovaných za svaté a nezpochybnitelné pravdy. Nová poznání mohou doplňovat ta předešlá, ale mohou je i zcela vyvrátit a nahradit úplně jinými pravdami. A často nestačí jen vnímat, poznávat a studovat přírodu.

Vždyť člověk dávných generací měl stejný kontakt s přírodou jako my, ba v mnohém směru velmi často ještě i značně větší. A přesto nevěděl vůbec nic o složení vzduchu, který dýchal, o významu jeho jednotlivých složek, o tom, co vdechuje a co vydechuje. Netušil vůbec nic o mnohých formách záření, o šíření světla a tepla prostorem, o energetických formách hmoty a mnoho jiného.

Svět poznáváme pomocí smyslů

Svět, v němž je nám dáno žít poznáváme pomocí smyslů, jimiž přijaté vjemy zpracovává náš mozek pro naše vědomí mnohočetnými způsoby.

Těch smyslů jakožto vstupních kanálů však je pouze pět a to není příliš mnoho. Snad vás toto konstatování překvapí a většina může pak říct: Jak to, že není mnoho? Jsou přece všechny, co potřebujeme k tomu, abychom vnímali všechno kolem nás jako skutečnou realitu.

Jenom ti, kteří některý ze smyslových orgánů nemají aktivní, funkční, jsou ochuzeni o poznání, kterého se dostává všem ostatním. To je však velmi klamné tvrzení, nebo alespoň sporné a skrývá se za ním významná otázka, kterou si většina lidí vůbec neuvědomuje. Rozeberme si tedy celý tento problém spolu:

Každý náš smyslový orgán, jímž jsme obdařeni, má své nenahraditelné schopnosti a zcela nezastupitelné úkoly. Vždy jím poznáváme něco jiného. Jeho prostřednictvím vnímáme charakter jsoucna takovým způsobem, že získáváme vjemy, které bychom bez něj nemohli nijak jinak získat.

Řekněme si to takto:

Pokud by žádný člověk neměl sluch a skrze něj tedy i vjem sluchu, potom by taky nikdy nemohl přijít na to, že existuje nějaký zvuk a co to zvuk je. Nijak jinak by jej neměl možnost poznat, nijak jinak by se k jeho poznání nedopracoval, aby jej obsáhl v těch podobách a rozmanitostech, jako to dokáže každý, kdo je tímto smyslovým orgánem obdařen a přijímá, rozlišuje a zpracovává pro vědomí celé to obrovité moře zvuků, tónů a jejich rozlišitelný význam.

Dnešní věda už ví, že zvuk je určitý druh vlnění a dnešní vědec může toto vlnění pomocí přístrojů registrovat a odhalovat jeho existenci. Ovšem co je to

proti způsobu, jakým nám jej dávají poznat naše uši? Ten nelze ničím nahradit a proto nelze nahradit ani formu, ani tvar, ani způsob a už vůbec ne tu bohatost vjemu, které se nám dostává prostřednictvím smyslového orgánu, jímž jsme obdařeni.

Soustřeďme se na tuto myšlenku! Vžijme se do ní a snažme se ji pochopit v celém jejím významu. A nyní pokračujme dál:

Odmysleme si existenci všech ostatních smyslových orgánů, jejichž prostřednictvím máme schopnost vnímat a uvědomovat si okolní svět.

To, co se stane pak, to by nám mělo být naprosto zřejmé: Pokud bychom odejmuli smysly člověku, který je již delší dobu používal jako prostředků k poznávání, pak mu zůstane ještě fond jeho vytvořeného vědomí. To, co měl možnost do té doby poznat, naučit se a promýšlet, mu dává i potom možnost stále přemýšlet a uvědomovat si. Jeho paměť obsahuje množství vjemů, emocí a poznatků a ty mu umožňují schopnost myslet, což je vlastně kombinační zpracovávání obsahu paměti pro nové myšlenky.

Schopnost přemýšlet

Schopnost přemýšlet je tedy podmíněna poznávacím procesem. A ten zahrnuje mimo naše smysly ještě i uměle vytvořenou strukturu zpracovávání poznatého. A tato schopnost je spjata se životem člověka ve společnosti. Člověk jako její součást si vytvořil řeč, která však neslouží pouze k dorozumívání, ale její význam je mnohem významnější.

Člověk sice vnímá pomocí smyslů svoje okolí, ale prostřednictvím řeči, tedy soustavy pojmů a vazeb mezi nimi, přechází poznané, vnímané a osvojené do podob myšlenek a formulací, z nichž sestávají informace pro vědomí. Pomocí řeči uchovává a osvojuje si i záznamy informací.

Pokud by se tedy narodil člověk bez jediného funkčního smyslového orgánu, neznal by řeč a jeho paměť i vědomí by byly zcela prázdné, potom lze tvrdit, že v takovém případě by se jednalo o existenci živé hmoty bez vědomí, bez sebevědomí, bez uvědomování si sebe sama.

To je tedy první část myšlenky, ke které směřujeme. Tu druhou můžeme formulovat třeba takto:

Člověk se rodí se smysly a tím tedy i se schopností vnímání, poznávání a z něj pak se rozvíjejícího vědění. Je tvorem společenským a jako takový se učí a používá řeč, kterážto schopnost mu slouží nejenom k dorozumívání. Tato rozsáhlá soustava pojmů mu skýtá možnost zpracovávat poznané, uchovávat a vybavovat si vše potřebné z tohoto fondu vědomí a to vždy v určitých pojmech, jejich řetězcích, tvořících myšlenky. Tím je mu dána možnost přemýšlet a rozvíjet tak progresivně své poznání.

Máme však pouze pět smyslových orgánů, které nám umožňují poznávací schopnost a kontakt našeho vědomí s vnějším prostředím.

A to je příliš malý počet pro to, abychom mohli tvrdit, že neexistuje kolem nás žádný děj, objektivní realita, jev či proces, který nemáme možnost postihnout, zaregistrovat jeho existenci a uvědomovat si jej tak jako nedílnou součást reality. A to pouze proto, že pro něj postrádáme smyslový orgán, kterým bychom jej mohli vnímat.

Tedy stejně tak, jako člověk který neslyší, který je od svého narození hluchý, nemůže nikdy pochopit co je to zvuk a je ochuzen o nekonečné moře tónů, které vnímají slyšící, přičemž mu nikdo nedokáže jakkoliv zprostředkovat byť jenom jeden jediný zvuk v téže kvalitě, jako jej vnímají všichni slyšící. Tak stejně je na tom i člověk od narození slepý (co do orientace ještě nesrovnatelně hůře), který nikdy nedokáže pochopit, co všechno se skrývá pod schopností vidět, vnímat pomocí zraku. Z těch nekonečných miliónů zrakových vjemů mu nelze nijak jinak zprostředkovat ani jeden jediný tak, aby jej vnímal jako člověk, který vidí. A totéž se týká i všech ostatních smyslů.

Proto si musíme uvědomit, že všichni **lidé dohromady nemohou chápat a vnímat jiné skutečnosti a vlastnosti okolního prostředí, pro jejichž vnímání nejsou vybaveni patřičnými smyslovými orgány**, jejichž prostřednictvím by jim tato schopnost byla umožněna.

Pokud by ovšem někdo tvrdil, že tomu tak není, že člověk je schopen svými smysly vnímat a poznávat vše a že neexistuje nic jiného, pro co není vybaven odpovídajícím vjemovým orgánem, pak by si měl uvědomit dosah výše řečeného. Poněvadž je to totéž, jako kdybychom byli v situaci, v níž by všichni lidé na světě od svého narození postrádali např. sluch. Neměli by možnost slyšet, prostě by tato schopnost takto vnímat neexistovala. A tento člověk by v takovém případě tvrdil totéž, tedy to, že neexistuje nic, co bychom nebyli schopni vnímat a uvědomovat si.

Sluch však známe, jsme jím vybaveni a proto víme, jaké vjemy nám tento orgán poskytuje, jaký mají charakter a obsah. A proto také víme, že v takovém případě, kdy bychom všichni tento smysl postrádali by toto tvrzení bylo nepravdivé.

Kdo však již může dokázat, že tomu tak není i s jinými skutečnostmi, pro které patřičný smyslový orgán opravdu postrádáme?

Zamysleme se spolu na chvíli třeba nad již zmíněným vjemem zvuku.

Vyřadíme-li z provozu smyslový orgán, kterým jej vnímáme, tak i v prostředí plném zvuků pro nás ani jeden jediný z nich nebude existovat. V prostoru, který nás dělí od zdroje zvuku není jeho procházení a šíření nijak patrné, nijak viditelné či jakkoliv jinak poznatelné.

Zkrátka řečeno: zvuk je pro nás jiným smyslem nepostižitelný.

A pokud nám jej zaznamenají naše přístroje jako rozličné typy vlnění, způsobem zprostředkovaně poznatelným a vnímatelným zrakem, tak potom to mohou být různé křivky a vlnovky, nebo rozmanitá barevná spektra, jimiž mohou být rozlišeny různé tóny.

Co však je to ve srovnání se schopností přímého vnímání naším sluchem? S tou obrovskou paletou různých tónů a miliónů z nich vytvářených souborů.

Nespočetné formy vzájemných modelací, jimiž je tvořena řeč, zpěv ptáků i lidí, nekonečná krása rozmanité hudby. Zvuky, které nás informují třeba o chodu strojů a přístrojů, o přítomnosti jiného člověka či zvířete, o blížící se bouři, auta, vlaku, letadla. Mnohé zvuky nás varují různými signály, které si člověk vymyslel a jiné vnímáme jako valící se povodeň, praskající větve, padající kameny a mnohé jiné.

Jak obdivuhodný a úžasně bohatý je svět tónů a zvuků. Je jich kolem nás celé moře, v němž jsme ponořeni. A ani jeden jediný tón či zvuk si není schopen představit člověk, který je od narození hluchý. Nijak jinak mu není možno, aby se dopracoval k jeho poznání. Pro něj tyto vjemy prostě neexistují. A lidstvo jako celek by nevěřilo v něco takového, jako jsou zvuky, kdyby postrádalo smyslové orgány pro jejich vnímání.

A i kdyby dospělo k poznání, že existuje nějaký druh vlnění, které by vlastně bylo zvukem, potom jak daleko je od tohoto poznání k onomu vjemu samotnému v celém jeho rozsahu a k dojmu z tohoto poznání. To vše nám může dát pouze smysl sluchu, který nám umožňuje tento druh vnímání.

Zrakový smysl

A totéž snad ještě v mnohem větší míře platí o smyslových orgánech zraku. Žijeme v moři světél, s tisíci odstínů, intenzity a barev ve všech možných tónech spektra. Skrze zrakový smysl vnímáme miliardy existujících hmotných forem ve zcela konkrétních podobách.

A nejen to. Vedle vjemu formy na nás tyto tvary činí i určitý dojem. Jedná se o psychickou modelaci přijatého vjemu a my pak vnímaný tvar přijímáme ve svém vědomí jako krásný, nebo odpudivý, kterýchžto pocitů spojených s vjemem je nekonečně mnoho a jsou u každého vnímajícího i značně rozdílné. To platí i o vjemech sluchových.

Tuto rozdílnost chápeme jako všední a běžnou skutečnost a vyjadřujeme ji tak, že někomu se líbí „to“ a někomu zase něco jiného.

Každý vjem je tak fixován v paměti spolu s emocemi, které v nás vyvolává a spolu s nimi je pak i zpětně vyvoláván do vědomí jako vzpomínka. A ta je spojena s určitým dojmem.

Ty se ovšem mohou měnit a to nejenom svojí intenzitou, ale i obsahem. Říkáme, že se nám líbí to, co se nám dříve nelíbilo, nebo naopak.

Třeba hudba, obrazy, barvy, druhy oblečení, lidé i zvířata, myšlenky uchované v knihách, filmy a pod. Tyto vnitřní modelace přijatých vjemů se netýkají jenom smyslu zraku či sluchu, ale třeba i chuti. I zde nám často chutná to, co nám dříve nechutnalo. Vjem vnější reality je v našem vědomí vždy modelován emocemi různé intenzity a konfrontován se zkušenostmi uloženými v paměti. To jsme ale poněkud odbočili.

Řekli jsem si, že žijeme v moři tónů a zvuků a taktéž jsme ponořeni do moře

světla, skrze něž vnímáme nespočetné tvary a barvy hmotné reality. A u dalších našich smyslů je tomu obdobně.

Vedle toho existuje pro každý vjem i **rozsah vnímavosti**, který může být, a taky i je, u jiných živočichů značně rozdílný. Zkrátka existují další tisíce tónů, světél, chutí a třeba i teplot a jiných hmatových dojmů, které nejsou v rozsahu naší vnímavosti, jsou mimo něj a my je tudíž nevnímáme, nebo je vnímáme zkresleně. Vnímají je však mnohá zvířata. Proto se můžeme zcela logicky domnívat, že existuje množství objektivních realit, možná že i nekonečné množství, které jsou součástí našeho jsoucna, našeho světa, našeho prostředí, spolupůsobí na něj i na nás, nebo existují samostatně a my je nevnímáme. Nejsem schopni je jakkoliv postihnout a nikdy toho ani schopni nebudeme a nemůžeme být, protože pro jejich vjemy postrádáme smysly.

Kdo si dovolí tvrdit, že to není možné! A proč ne?

Od narození hluchý člověk žije v oceánu tónů a přesto nikdy nepozná, co tato objektivní realita znamená. Žije v tomto moři a nikdy nijak nepozná, že vůbec existuje. Žádná informace o něm mu nedokáže vyvolat odpovídající představu. Není to možné a to ani náznakem.

Od narození slepý člověk žije ve stejném moři světél a barev a nikdy nebude schopen sám sobě prokázat jeho existenci, natožpak obsáhnout poznáním tento vjem v takovém rozsahu, jako ten který vidí, který je obdařen smyslem pro zrakové vjemy.

Další oceán, v němž jsme všichni ponořeni, tvoří **pachy a vůně**. A jsou to opět milióny rozlišitelných druhů a člověk bez čichu si vůbec nedovede představit jejich existenci, natožpak podstatu a charakter.

A takovýchto oceánů mohou existovat tisíce

A takovýchto moří a oceánů mohou existovat sta, tisíce, nekonečné množství a my se to nikdy nemůžeme dozvědět, pokud pro to nebudeme obdařeni smyslem, kterým bychom dokázali tyto objektivní reality vnímat.

Ovšem i námi vnímané hmotné jsoucno může mít schopnosti a vlastnosti, které jsou námi nevnímatelné. Nebo ještě jsou tu jiné možnosti.

Mohou existovat živočichové, kteří stejnou objektivní realitu vnímají úplně jinak. Vždyť co je to třeba zvuk? Pouhé vlnění.

A to může rozechvívat rozličné receptory a vjemové orgány nekonečným množstvím způsobů.

Stejně tak světlo, či látky tvořící pachy a vůně. Hmotu vnímáme pouze v rozsahu našich smyslů a poznáváme tak její tvar, barvu, chuť, vůni, zvuk který je schopna vydávat.

Ale co když má celou řadu jiných vlastností, které nejsme schopni vnímat a uvědomovat si je? Kdo si dovolí tvrdit, že to není pravda, že bychom to přece museli nějak postřehnout?

To je právě ten omyl, který v nás vyvolává falešný pocit vševědoucnosti a značnou míru neoprávněného sebevědomí.

Protože slepý nikdy nepozná to, co ostatní vidí. A ani ten, kdo nemá čich nebude věřit, že hmota má vůně či pachy. A pokud mu to budeme tvrdit a popisovat mu charakter tohoto vjemu, tak naše snaha bude zcela zbytečná, poněvadž si onen vjem nebude moci nijak představit.

Vybavit si, co to vlastně může být, to prostě nejde, není to možné.

Kdo tento vjem sám nepoznal a není vybaven takovým smyslem, který by mu to umožňoval, ten nemůže dospět ani k hranicím jeho poznání.

Je to naprosto vyloučeno.

Proto musíme připustit, že mohou existovat tisíce různých smyslových vjemů, které nám není dáno poznat a nikdy ani dáno nebude. Ledaže bychom jednou sami byli schopni vytvářet nové smyslové orgány se zcela jinými, odlišnými schopnostmi vnímání.

Což teoreticky není vůbec vyloučeno. Vraťme se ale ke smyslovým orgánům „od přírody“, kterých jak jsme si to již řekli, může být mnohem víc, než kolika my sami disponujeme.

A nemusí se jednat o jiné, vzdálené světy, kde předpokládáme možnost existence úplně odlišných forem života.

Výsledný dojem

Může existovat mnoho vjemů, které vnímá náš okolní svět a má pro to receptory, které za zdroje vjemů ani nepovažujeme. A charakteristiku vjemů odlišných od těch, jichž jsme sami schopni si dát nemůžeme, protože, jak jsme si to již vysvětlili sami na sobě a na svých smyslech, to prostě nelze. Jsou tu ovšem i další možnosti.

Vždyť co je to vjem? Jaká je jeho cesta? Co je zvuk mimo naše smyslové orgány? Pouhé vlnění, nijak jinak nevnímání.

A ani ucho samotné z něj nedělá ucelený vjem. To jej pouze zachycuje a posílá dále. Modelace vjemu do podoby, v níž jej pak vnímáme, probíhá až v mozkovém centru.

A kdo dokáže, že stejný vjem je u rozličných živočichů i stejně modelován jejich psychikou a následně i stejně vnímán? Vždyť už i onen odraz či příjem ve smyslovém čidlu může mít rozdílný charakter.

A totéž platí o všech našich smyslových orgánech, kterými jak se domníváme, jsou obdařeni i jiní živočichové. Říkám záměrně „jak se domníváme“, poněvadž stejný vjem může být psychikou zvířete zcela jinak modelován. Z jeho jednání a reakcí, k nimž je třeba při pokusech nuceno, to nemusí být vůbec zřejmé. Není totiž rozhodující to, co vidí, ale jak to vidí. Tedy jak je odraz počítka, přijatý vjem, následně modelován mozgovým centrem, které je utvářeno poněkud jinak než naše. **Vyhodnocovací proces a výsledný dojem pro vědomí pak budou zcela odlišné.**

Už proto, poněvadž informace a emoce s nimi spjaté, které jsou v paměťovém fondu, a s nimiž je přijatý vjem konfrontován, jsou nepochybně zcela jiné.

O tomto problému se zmiňujeme na jiném místě a ve zcela jiných souvislostech. Je tam zmínka o tom, že stejnou samici a její vzhled zcela odlišně vnímají samci různých druhů.

Mohou vidět stejné tvary, stejné barvy, stejnou velikost, zkrátka vjem může být shodný a přesto je jeho modelace natolik odlišná, že vytváří úplně jiný dojem. Jinak se např. býk bude dívat na mladou hezkou ženu a docela jinak pak na mladou krávu. U muže je tomu naopak.

Totéž platí třeba i u rozličných druhů potravy, které jsou pro jednoho živočicha žádoucí a přitažlivé, chuťově lákavé a pro jiného pak odporné a odpudivé. To čím je pro vás kus dortu a čím je pro kočku čerstvě ulovená myš jsou dojmy značně podobné, avšak nelze je zaměňovat.

Jeden druh živočicha je pro jiného potravou a proto i v tomto směru jsou stejné vjemy zcela rozdílné.

To však je pouze jedna škála možných modelací, která je nám ještě dosti pochopitelná.

Těžko si však můžeme představovat formy, které nám nelze nijak odvodit, vybavit si je a tudíž ani charakterizovat, protože je nejsme schopni obsáhnout svým vědomím, jelikož stojí za hranicemi našich smyslů.

Jinak řečeno, lze pochopit rozdílný dojem vyvolaný stejným vjemem, ale nelze obsáhnout námi nepoznatelný a nám zcela neznámý vjem.

Proto však ještě **nemáme právo tvrdit**, že neexistuje a ani existovat nemůže.

Přiznáme-li si však

Je zcela logické, že tato myšlenka je jako teorie nedokazatelná a proto nemá pro nás žádný praktický význam. Ovšem v určitém směru význam přece jen má. Pravděpodobnost její reálnosti, nebo jinak řečeno, připustíme-li pod vlivem její logičnosti, že by mohla být pravdivá, pak nám z toho vyplývají zcela konkrétní závěry.

A sice v tom smyslu, že to vše, co jsme si jako možnost odvodili, je taky možnou příčinou lidské nedokonalosti a omezenosti. Ohraničuje to naše možnosti a vymezuje docela malý úsek našemu poznání, v němž je nám dána poznatelnost veškeré jsoucnosti. Naše daná nám lidská dimenze a její ohraničený rozsah určuje našemu vnímání díl z nekonečnosti, za nějž nemůžeme nikdy dohlédnout.

Z toho pak taky vyplývá možnost, že vše co je nám dáno poznat prostřednictvím našich pěti smyslů je těsně spjata s tím, co poznat nemůžeme, pro co nemáme smyslové orgány.

Lidská zvědavost a touha po poznání nebude ovšem asi nikdy uspokojena,

protože hmotný svět je natolik mnohotvárný, že i v rozsahu našich pěti smyslů máme v oblasti poznávání práci na mnoho tisíciletí dopředu.

Nikdy nemůžeme pochopit třeba to, jak vznikla hmota (pokud je vůbec možné, abychom připustili její vznik, neboť i ona čistá energie, která je jejím základem, nemohla vzniknout z ničeho a přijít do existence z neexistence, z nebytí do bytí).

Hmota zůstává hmotou, ať již má jakoukoliv podobu a charakter a představuje, že by mohla vzniknout z „nehmoty“ je zcela nesmyslná, neboť „nehmota“ je jenom jiný výraz pro neexistující „nic“. A jakékoliv podobné pojmy přestávají v tomto stádiu úvah dávat jakýkoliv smysl, neboť pod pojem hmota musíme zahrnout veškeré námi poznatelné a odvoditelné objektivní reality a rovněž také i ty, které jsou zatím nepoznané, nebo i našimi smysly nepoznatelné, pokud existují.

Zůstaneme-li u vzniku hmoty, pak přicházíme na to, že něco muselo být první, což evokuje otázku **odkud se vzalo to první** a tak neustále do nekonečna. Vše nově vznikající vzniká vždy z něčeho, takže jediné, co z toho zcela zákonitě vyplývá je věčná a nikdy nekončící proměna.

Každému počátku muselo něco předcházet a vše je součástí nekonečného jsoucna. Samotné nekonečno nelze našimi smysly postihnout, neboť nekonečno si představit nelze a jakmile u něj připustíme nějaké hranice, tak potom se nutně musíme ptát, co je za nimi.

Ovšem jakkoliv je pro nás nekonečno nepředstavitelné, tak i přesto je právě takovými úvahami na úrovni přísně logické a racionální analýzy, dedukce a argumentace odvoditelné jako objektivní nutnost.

Nekonečno má ovšem několik podob. Bavíme se o nekonečném vesmíru, ale málokdo si např. uvědomuje, že protipólem nekonečna směrem do makrorozměru je nekonečno směrem do mikrorozměru. Ovšem tuto problematiku si rozebíráme v jiné méj knize a to velmi podrobně. Ve stručnosti můžeme konstatovat, že všechny kategorie tvořící jsoucno jsou nekonečné a věčné a nejsou pouze tři, ale čtyři: prostor, čas, energie hmoty a energie života. A součástí těchto nekonečných kategorií jsou jejich konečné prvky, které jsou příčinou věčné proměny do nekonečných forem. A ony jediné jsou uchopitelné naším vědomím, obsažitelné našimi smysly.

Musíme si přiznat, že existuje něco víc, než-li jsme schopni poznat a nepřiznat si to znamená přisuzovat člověku neomezenost a zcela neopodstatněné velikášství, které však pramení z neschopnosti dojít až k podstatě této myšlenky a pochopit v celém rozsahu její význam pro objektivní a nezaujaté vnímání veškerého jsoucna, jehož jsme i my zcela nedílnou součástí.

Přiznáme-li si však, že existuje něco, co nemůžeme nikdy vnímat, tak potom je to taky vše, co si můžeme přiznat. Neboť jestliže toto „něco“ nejsme schopni našimi smysly postihnout, pak tomu taky nemůžeme dávat žádnou podobu. Nemůžeme si nic pod touto abstraktně vydedukovanou skutečností představovat, neboť to už by byl výmysl. A ten by byl navíc postavený na myšlenkovém procesu, jehož základem je paměťový materiál, který je opět spjatý pouze s našimi pěti smysly a jenom jejich prostřednictvím vytvořený.

Navíc si musíme uvědomit i ten fakt, že existující realita, která není postižitelná smyslem pro její vjem a schopností jeho modelace je jakkoliv zprostředkovaně naprosto nesdělitelná. Ten, kdo má smyslový orgán pro vnímanou realitu nemůže nikdy její vjem sdělit tomu, kdo tento smysl postrádá.

Člověk ve své úporné snaze každý problém „nějak“ vyřešit, „nějak“ uzavřít pak snadno udělá z tohoto „něco“ třeba absolutní ideu, nebo tolika náboženstvími opěvovaného a s pokorou uctívaného boha.

Se všemi jeho zákazy a příkazy, s tím co má rád a co nemá rád a tak pod. (např. vůle spalovaných zvířat libá Hospodinu).

Ovšem to už je pak jeho „něco“, ryze lidské a to „něco“ se již rovná ne abstrakci připouštěné možné skutečnosti, ale pouze výmyslu. Tento výmysl se dá pak různě zdůvodňovat a vytváří se kolem něho rozmanité teorie, hromadí se polopravdy s nesmysly. Dávají se do souvislosti skutečnosti, které spolu vůbec nesouvisí, ovšem základem, na němž je stavěno, zůstává onen původní výmysl.

Motivem k jeho udržování jsou pak většinou zájmy naprosto pozemské a našimi smysly i snadno pochopitelné. **Nedostatečnost poznání je nahrazována vírou, víra je vydávána za cíl a svatou povinnost a pochybování za hřích.**

My ale nic netvrdíme a proto taky nemusíme nic dokazovat a na nic se odvolávat. Říkáme si zde pouze úvahy a hypotézy, které jsou odvoditelné, teoreticky přijatelné, realisticky možné a tudíž i osvojitelné, neboť mají i určitou míru pravděpodobnosti.

Zmínili jsme se o jiných živých světech, námi nepoznaných, jejichž existence je teoreticky možná. Proto lze např. připustit, že existují mimozemšťané, kteří postrádají některé smysly nám vlastní a naopak mají jiné smysly, které postrádáme my a jimiž oni vnímají své okolí. Nebo mají vůbec všechny smysly úplně jiné, než máme my.

Hypoteticky můžeme připustit i existenci bytostí, jejichž podstata má takový charakter, že jako objektivně existující realita nejsou našimi smysly vůbec poznatelné a vnímatelné.

A půjdeme-li ve své fantazii ještě dále, pak můžeme dokonce připustit existenci úplně jiných světů přímo kolem nás, které nejsme a nikdy ani nemůžeme být schopni vnímat.

Třeba přímo naše „Já“ je před narozením i po smrti součástí tohoto jiného světa, námi a našimi smysly zcela nepostižitelného. V něm má každý zase zcela jiné smysly, nebo schopnost vnímání v jiném pojetí a na jiných principech a není třeba zase schopen vnímat náš svět.

Tyto světy do sebe zapadají, existují spolu ve stejném časoprostoru, ale v takových formách a dimenzích, že nemáme o sobě navzájem ani to nejmenší tušení.

To všechno jsou ovšem pouhé představy, výplody fantazie a hraničí s těmi výše zmiňovanými výmysly. V lepším případě mohou sloužit jako námětový materiál pro sci-fi tvorbu. V horším případě pak jako zdroj přesvědčení a víry v ur-

čité „něco“, jemuž pak mnozí vykreslují konkrétní podobu, slyší jeho hlasy a vydávají se tak za proroky a vizionáře, za zvěstovatele boží vůle a fantazií vytvořené představy vydávají za poznanou pravdu. A to je náboženství, neboť všechna náboženství byla a doposud i stále jsou na těchto základech vybudována.

Lze připouštět mnoho různých možností, s rozličnou mírou pravděpodobnosti, ale tvrdit lze až tehdy, je-li poznaná pravda zcela nesporná a fakticky prokazatelná.

Je pravděpodobné, že postrádáme možnost mnoho skutečností vnímat, ale právě proto, že ji postrádáme, tak se musíme smířit s tím, že ji nikdy mít nebudeme a ve svém úsilí musíme vycházet z toho, co je nám dáno.

Člověk a lidé

Jestliže hovoříte k bohu, tak se modlíte. Pokud však hovoří bůh k vám, tak potom trpíte schizofrenií.

Thomas Szasz

Tím, že **se člověk narodil**, tak je odsouzen k tomu, aby po určitou, předem vůbec netušenou a neodhadnutelnou dobu, tedy až do své smrti, vyvíjel určitou činnost, kterou si z části určuje sám a z části mu ji určují druzí, podmínky, okolnosti, prostředí.

Přitom má nějak podvědomě zafixováno, že tuto dobu nijak netouží zkrátit, i když existují výjimky, ale ty jsou většinou zapříčiňovány nesnesitelností podmínek a psychickými zkraty.

Většinou se však smrti bojí a snaží se svůj život si co nejvíce prodlužovat. I když mnohdy je to pouhé udržování existence, nejenže nepřinášející radost, ale velmi často a v převážné míře i nadmíru utrpení, strachu, bolestí a strádání. Toto úsilí má ovšem i své výjimky.

Ne vždy, ve všech dobách a u všech civilizací byl zánik člověka spojován s nepříjemnými pocity. Někteří badatelé popisují civilizace, kde byla smrt chápána jako šťastný krok ke šťastné budoucnosti. Byla považována za radostný akt v životě člověka. Vyplývá to z ideologie, kterou si tato společenství lidí vytvořila. Víra v lepší existenci po smrti se stala přesvědčením a proto i očekávání smrti bylo spojeno s pocity příjemnými. Podobné očekávání je podstatou každé náboženské víry i dnes, ovšem dnes již není pociťováno tak silně a touha po smrti je chápána jako hřích. Náboženská víra především formuje psychiku věřícího do té míry, že ho zbavuje více či méně **strachu ze smrti**.

Po celou dobu svého života vyvíjí člověk úsilí ve dvou směrech. Jednu část každého dne věnuje zajišťování nutných podmínek pro svoji existenci a druhou pak vyhledáváním a prožíváním různých příjemností. Přitom není ani tolik podstatné, nakolik je ta první část pro koho nutná a jaký je poměr časů těchto částí. Mohou se i vzájemně prolínat.

Každý člověk se prostě snaží vytvářet si pro sebe takové podmínky, aby prostředí, okolí a vše, s čím přijde od bezprostředního styku mu skýtalo prostřednictvím jeho smyslů, jimiž je mu dáno vnímat svět, pokud možno co nejvíce vjemů příjemných a co nejméně vjemů nepříjemných. Člověku je dáno žít, je svým zrodem odsouzen k životu a proto celou tu dobu, po kterou žije, se snaží nějak využívat pro sebe sama a celý ten čas vyplňovat aktivitami dle své vůle a uspokojujícími jeho „Já“. Nějaký předem daný **vyšší smysl života** člověka není pro všechny bez rozdílu jednoznačně určen, **není znám**. Pokud mu jej ovšem nepředurčuje charakter společnosti, ve které žije. Ve které se rodí a musí v ní žít, protože je na ní závislý. A v mnohých těchto společnostech je pak od narození podmaňován a zotročován fyzicky i duchovně a ještě je mu vštěpováno, že je to pro jeho dobro. V životě i po smrti. A to tak silně, že tomu většinou i věří.

Život ve společnosti má pro člověka výhody i nevýhody.

Na jedné straně mu to život usnadňuje a skýtá mu to žít v podmínkách, které by si sám nikdy nebyl schopen vytvořit.

Na druhé straně mu to však život v mnoha směrech velmi komplikuje. Neboť nemůže žít tak, jak by sám chtěl, ale musí se stále v něčem přizpůsobovat, podřizovat a pracovat pro jiné.

Člověk se svou přirozenou touhou prožít život co nejlépe a nejpříjemněji má i určitá konkrétní přání a jelikož tato přání a zájmy se u mnohých často kříží, tak dochází ke konfliktům.

Společnost si však zajišťuje svůj chod různými zákony, pravidly a nařízeními a tím diktuje každému jedinci povinnost chovat se určitým způsobem. Určuje mu formu a charakter morálky, jíž se pak musí každý pod hrozbou trestu podřizovat.

Tato pravidla se postupem času neustále mění a tak se taky stává, že to, co je jednu dobu odsuzováno a přísně se trestá, tak to je za sto či více let zcela normální a je to chápáno jako správné.

V této souvislosti stojí snad za zmínku ještě jedna skutečnost, která je asi trvalou zákonitostí chodu a fungování společenského organismu. Je to tzv. zákon či **zákonitost zpoždování**.

Stručně to lze vyjádřit tak, že nová společnost se svazuje starými pravidly. Společensví se vyvíjí, staré je nahrazováno novým a to nové si mění staré normy žití, určuje nové zásady a tyto změny ovlivňují v nemalé míře i nová poznání. Ale přesto je tento vývoj mnohem rychlejší, než-li je změna psychiky jednotlivých osob.

Proto zůstávají ještě dlouho staré zvyky a návyky, stopy výchovy předešlých generací formují psychiku nových lidí a tudíž i v té nové společnosti ještě dlouho přetrvávají předsudky ze společností předešlých. Jedno velmi staré rčení, které se i dnes často objevuje, říká:

„Jsou věci mezi nebem a zemí, jichž mysl lidská pochopit nemůže.“

A většina lidí s obsahem tohoto citátu souhlasí. To ovšem mnohým z nich vůbec nevadí a nepřekáží v tom, aby vytvářeli rozličné teorie a sáhodlouhá